

a békesség, a testvériség világává, és boldogan élvezhessük annak zamatját mindannyian.

Ma, amikor a hálaadás ünnepén megköszönjük Istennek a tőle nyert javakat, elsősorban a mindennapi kenyeret, köszönjük meg azt is, hogy a mi lelkünk nemesedéséről is gondoskodott és gondoskodik. Egyben legyünk jó termőföldjei az itt benn, a templomban folyó magvetésnek, gyümölcsözzék gazdagon bennünk minden jézusi érzés és tanítás, hogy életünk a költő szerint lehessen egy sugár, mely fényével és melegével érleli az öreg föld gyümölcsét, segítve az emberiséget nemes, békés, alkotó céljainak elérésében. Amen.

LUKÁCSI MÓZES

A SZERETET

Jn 13,34

Alig van nép, mely többet szenvedett volna, mint az Ószövetség népe. Nemcsak a szomszédos kis népek nyugtalanították, hanem nagy népeknek is útjába került. Végigmentek rajta és pusztították az asszírok, a babiloniak, a perzsák. A babiloniak 70 évig tartó fogságba hurcolták a nép színe-javát. Elgondolható, mennyi könnyet, rombolást és vért látott ez a nép.

Azt mondják, hogy a kagyló fájdalmában izzadja ki az igazgyöngyöt. Az ország elpusztult, de a sokat szenvedett nép az igazgyöngynél is drágább értékeket termelt ki. Nemcsak Mózesre, a 10 parancsolatra, a prófétákra gondolunk most, hanem Jézusra. Galilea virágos mezőin, a genezareti tó és Jordán folyó partjain, vagy éppen Judea sziklái alatt ki tudja hányszor vetődött fel lekében a nagy kérdés: miért ennyi szenvedés az én népem életében?! A felelete mindig ez volt: mert nincs szeretet az emberek szívében. És amit a régi próféták csak körülírva tudtak kifejezni, ő megmondja félreérthetetlenül: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek...”

Kétezeréves ez a parancsolat. Mennyi tanítás hangzott el a templomokban róla, és ez a kétezer esztendő is tele van szenvedéssel, könnyel, vérrel. Mintha az ember nem szeretetre lenne teremtve, hanem gyűlöletre és irigységre.

És ma mi a helyzet? Az utolsó évszázadokban technikailag sokat fejlődött az ember. Gépeket talált fel, amelyek könnyebbé teszik a munkát. Megismerte a mérgeket, amelyeket kellő adagolással az egészség szolgálatába állította. És lényegesen fölemelkedett az átlagos életkor. Megismerte az atom titkát, melynek áldásait főképpen az eljövendő kor emberei élvezik majd. Rakétaival megjárta a holdat, és remény van a bolygók közti kapcsolat megteremtésére. Mily ragyogó eredmények a technikában! És mindezt egy évszázad leforgása alatt érte el az ember. Milyen szomorú viszont, hogy kétezer esztendő nem volt elegendő arra, hogy megtanuljon az ember szeretni. Mert szeretni ma sem tud! Az irigység, a bosszú, a gyűlölet ma is dolgozik, és sok könnyet okoz, sok sebet üt. Van a szívekben békevág, de ez még nem az új parancsolat megélését jelenti, hiszen az ember ma

még milliárdokat költ a fegyverkezésre. Büszkék vagyunk, hogy államelnökünk a szívek békéjét a fegyverek békéje elébe helyezi.

Mi fejet hajtunk a technika megvalósításai előtt, de bátrak vagyunk hirdetni, hogy mindezeknek áldása az életben csak akkor lesz, ha szeretettel kezeli az ember azokat, ha nem feledkezünk meg az új parancsolatról, a szeretet parancsolatáról, ha megérezzük egymásban a testvért. És ne feledjük el: a szeretet a mi életünknek boldogsága és tiszta öröme! Jöhet-e létre boldogság egy olyan házban, ahol minden van, csak szeretet nincs az élők szívében.

A technika világában csak akkor lesz boldog az ember, ha nem feledkezik meg a szeretet parancsolatáról. Mert a szeretet a társadalom legfőbb törvénye, a világ békéjének fundamentuma. Ha van szeretet a szívekben, épül és szépül a világ, ha nincs szeretet, elpusztul és a romokban hever minden.

Egy tudós csoport az egyenlítő vidékén az őserdők apró állatainak életét tanulmányozta. Egy hangyafajra bukkant: óriáshangyákra. Munka közben egy hangya megcsípte az egyik tudós kezét, és az nagyon eldagadt, eltorzult. Meglátta ezt a bennszülött vezetőjük, és a tudóst egy jelentéktelennek látszó kicsi fához vezette. Késével a fa kergét meghasította, annak nedvét a tudós dagadt kezére kente, és az attól hamar meggyógyult.

A gyűlölet eltorzít, a szeretet emberekké tesz. Az evangélium jelentéktelen fának látszik, de benne van ma is az a nedv, amelytől életünk megszépülhet.

A szeretet által tegyük széppé és boldoggá életünket. Amen.

Dr. SZABÓ ÁRPÁD

„TI AZÉRT ÍGY IMÁDKOZZATOK“

Mt 6,6; 9a

A vallástörténet tanúsága szerint hosszú az emberiség útja, amelylyel bejárta az istenismeret és tisztelet különböző fejlődési fokait, míg végre elérkezett Istennek lélekben és igazságban való imádásáig. Beláthatatlan az út az ősember elmormolt, sokszor érthetetlen szavaitól a lélek tiszta, öntudatos vallomásáig: „Mi Atyánk“. Az idő teljességének kellett eljőnie, s a reményektől és vágyaktól terhes időben a Názáreti Mesternek, hogy megtanítsa e szóra: Atya, Jézus e szóban fogta össze Istennek az emberhez és az embernek Istenhez való legmélyebb és legbensőbb viszonyát.

Isten lényegét képtelenek vagyunk felfogni és meghatározni. Szemben és mélyebben talán nem is tudnánk beszélni Róla, mint ahogyan egy régi ének szól, amikor a lelkek lelkének, a világosság világosságának nevezi. Azonban mindez csak elméleti szemlélése Istennek, a bölcselő elme végső elemzése csupán, — Isten belső életének forróságát, és annak kiáradását Jézus látta, értette és tapasztalta meg. S e tapasztalat alapján hirdette, hogy Istennek rólunk való gondoskodása valóban atyai gondoskodás; hogy az Ő végtelen hatalmát, amelytől a világon minden függ, jogunk van atyai jóságnak látni; hogy minden